

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Handhaving	2
Omgevingsrecht.....	3
Wabo	3
Natuurbescherming	6
Ambtenarenrecht	6
Bijstand	7
Volksverzekeringen.....	7
Sociale zekerheid overig.....	9
Bestuursrecht overig.....	9
APV-Exploitatievergunning	9
Huisvesting	10
Wet Bibob	11
Vreemdelingenrecht.....	12
Vreemdelingenbewaring	12

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Handhaving

JnB 2022, 230

MK ABRS, 16-03-2022, 202101783/1/A3

burgemeester van Amersfoort, appellant.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. EVENREDIGHEID. VERWIJTBAAARHEID. Woningssluiting voor drie maanden. Drugshandel zoons. I.c. heeft [wederpartij] onvoldoende toezicht gehouden. De burgemeester heeft deugdelijk gemotiveerd dat [wederpartij] daarvan een verwijt kan worden gemaakt. Verwijzing naar ABRS 02-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#). GEVOLGEN. Inherent aan de sluiting van een woning is dat de bewoner de woning moet verlaten. I.c. heeft de burgemeester zich voldoende ingespannen om te voorkomen dat [wederpartij] dakloos wordt. Verwijzing naar ABRS 28-08-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2912](#).

[...] Bij besluit van [...] heeft de burgemeester besloten tot sluiting van de woning aan de [locatie] te Amersfoort voor de duur van drie maanden.

[...] 6. Niet in geschil is dat in de woning 19,2 g cocaïne en 6,89 g heroïne is aangetroffen. [...]

6.1. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 2 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#), moet bij de beoordeling van de verwijtbaarheid het volgende worden meegewogen. [...]

6.2. [wederpartij] had toezicht moeten houden op wat in de woning gebeurde. De drugs en bankbiljetten lagen in het zicht in de slaapkamers van haar zoons. Zij had redelijkerwijs kunnen weten dat drugs in de woning aanwezig waren. Ook als de deuren van de slaapkamers gesloten waren, had [wederpartij] toezicht moeten houden op het gebruik van de slaapkamers van haar zoons en met enige regelmaat de kamers moeten controleren. Dat haar zoons hun slaapkamers zelf schoonmaakten, ontsloeg haar niet van die verplichting. Verder had [wederpartij] moeten opvallen dat in de voorraadkast een zak met wit poeder stond, waarvan later is gebleken dat het een versnijdingsmiddel betrof. Ook had [wederpartij] moeten opmerken dat haar kinderen veel telefoons in bezit hadden. Anders dan [wederpartij] op de zitting heeft gesteld, handelden haar kinderen niet alleen overdag als zij aan het werk was in drugs. Volgens de bestuurlijke rapportage gebruikten zij ook 's avonds voor korte ritjes haar auto om drugs te verhandelen. Ook droegen zij dure kleding en hadden zij geen werk en inkomsten op bijstandsniveau. De Afdeling acht niet geloofwaardig dat [wederpartij] niets heeft meegekregen van de drugshandel van haar zoons. Vergelijk de ook door de burgemeester vermelde uitspraak van 2 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2879](#), onder 5.2. [wederpartij] heeft in dit geval onvoldoende toezicht gehouden. De burgemeester heeft deugdelijk gemotiveerd dat [wederpartij] daarvan een verwijt kan worden gemaakt. De rechtbank is ten onrechte tot een andersluidend oordeel gekomen.

6.3. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 28 augustus 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2912](#), is inherent aan de sluiting van een woning dat de bewoner de woning moet verlaten. Dat is op zichzelf geen bijzondere omstandigheid. Evenwel moet gewicht worden toegekend aan de omstandigheid, of de betrokkene door sluiting van de woning op een zwarte lijst komt te staan bij een woningbouwcorporatie, als gevolg waarvan deze voor een bepaalde duur niet in aanmerking komt voor een andere sociale huurwoning in de regio. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat de burgemeester onvoldoende heeft gedaan om te voorkomen dat [wederpartij] door de sluiting op straat komt te staan. De burgemeester heeft toegelicht dat hij de medische klachten van [wederpartij] in aanmerking heeft genomen. Op de zitting heeft woningstichting de Alliantie toegelicht dat zij [wederpartij] een woning heeft aangeboden zonder haar zoons. Van dat aanbod heeft [wederpartij] geen gebruikgemaakt. Verder heeft de burgemeester erop

gewezen dat [wederpartij] ook zelf op zoek kan gaan naar woonruimte voor tijdelijk verblijf in een pension of op een vakantiepark in de regio. Als hulp nodig is voor het vinden van een woning, kan ook het wijkteam worden ingeschakeld. In het uiterste geval zet de burgemeester zich in voor een plek voor een langere periode in een pension in Amersfoort. De burgemeester heeft zich voldoende ingespannen om te voorkomen dat [wederpartij] dakloos wordt. De rechtbank is in dit geval ten onrechte tot het oordeel gekomen dat de burgemeester op grond van artikel 4:84 van de Awb van gebruikmaking van zijn bevoegdheid om de woning voor de duur van drie maanden te sluiten, had moeten afzien.

[...] 7.1. De Afdeling merkt voor het overige op dat als de burgemeester, opnieuw besluitende, een nieuwe sluitingsdatum en sluitingsduur wil vaststellen, hij zal moeten motiveren waarom ook dan nog sluiting van de woning voor een bepaalde duur gerechtvaardigd is. In dat geval moet de burgemeester opnieuw ingaan op de vraag waarom de doeleinden die de Opiumwet met sluiting beoogt te dienen, nog actueel zijn en het nieuwe besluit tot sluiting rechtvaardigen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 8 december 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2756](#). [...] [ECLI:NL:RVS:2022:752](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 231

MK ABRS, 09-03-2022, 202103027/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12, 3.9, 3.10

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 4

WABO. KRUI MEL. AANSLUITEND TERREIN. Bij de uitleg van het begrip ‘aansluitend terrein’ in artikel 1, tweede lid, aanhef en onder b, van bijlage II van het Bor wordt ervan uitgegaan dat het moet gaan om het terrein zoals gelegen direct aansluitend aan het bouwwerk. Verwijzing o.m. naar ABRS 25-11-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2800](#), r.o. 4.2, en de nvt bij het Bor. Geen aanleiding wordt gezien om aan het begrip ‘aansluitend terrein’ als bedoeld in artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor in deze zaak een andere uitleg te geven. Verder volgt uit de nvt dat een aansluitend terrein het terrein is dat bij het bouwwerk behoort waarop het aansluit en dat een gebruikwijziging van een aansluitend terrein alleen ten behoeve van het (aangevraagde of reeds vergunde) gebruik van het bouwwerk waarop het terrein aansluit kan zijn. Verwijzing naar ABRS 20-02-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:477](#), r.o. 4.2 en 12-05-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:995](#)

[...] Bij besluit van 9 april 2020 heeft het college geweigerd aan [appellant] een omgevingsvergunning te verlenen voor het realiseren van een tuinuitbreiding op het perceel [locatie 1] te Amsterdam.

[...] 5.1. Over de vraag of de door [appellant] gevraagde wijziging van het gebruik van het perceel onder artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor valt, overweegt de Afdeling als volgt.

[appellant] stelt terecht dat de nota van toelichting bij het besluit van 4 september 2014 tot wijziging van het Besluit omgevingsrecht (Staatsblad 2014, 333, blz. 51) onder meer vermeldt dat met het

merendeel van de in dat besluit doorgevoerde aanpassingen de reikwijdte van artikel 4 op onderdelen wordt vergroot. Dit betekent niet dat de door [appellant] gevraagde wijziging van het gebruik van het perceel daarom binnen de reikwijdte van dat artikel valt. Voor de door [appellant] voorgestane uitleg van artikel 4 van bijlage II van het Bor, in die zin dat dat artikel geldt voor ontwikkelingen met een geringe omvang en daarom ook voor daarmee vergelijkbare ontwikkelingen, zoals de door hem aangevraagde wijziging van het gebruik van het perceel, bestaan geen aanknopingspunten. Toepassing van dit artikel is beperkt tot de daarin genoemde gevallen (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 12 maart 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:812](#), r.o. 2.2). Met de hiervoor genoemde wijziging van het Bor is in artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor expliciet tot uitdrukking gebracht dat onder de reikwijdte van dit artikelonderdeel niet alleen het desbetreffende bouwwerk valt, maar ook het gebruik van het daarbij aansluitend terrein. Het begrip 'aansluitend terrein' is in het Bor en de nota van toelichting behorende bij het gewijzigde artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II (Stb. 2014, 333) niet gedefinieerd. De Afdeling gaat er bij de uitleg van het begrip 'aansluitend terrein' in artikel 1, tweede lid, aanhef en onder b, van bijlage II van het Bor van uit dat het moet gaan om het terrein zoals gelegen direct aansluitend aan het bouwwerk (zie onder meer de uitspraak van 25 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2800](#), r.o. 4.2, en de nota van toelichting bij het Bor (Stb. 2010, 143, blz. 138)). De Afdeling ziet geen aanleiding om aan het begrip 'aansluitend terrein' als bedoeld in artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor in deze zaak een andere uitleg te geven. Verder volgt uit de nota van toelichting (Staatsblad 2014, 333, blz. 55) dat een aansluitend terrein het terrein is dat bij het bouwwerk behoort waarop het aansluit en dat een gebruikswijziging van een aansluitend terrein alleen ten behoeve van het (aangevraagde of reeds vergunde) gebruik van het bouwwerk waarop het terrein aansluit kan zijn (vergelijk ook de uitspraken van de Afdeling van 20 februari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:477](#), r.o. 4.2 en 12 mei 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:995](#), r.o.5.1). Anders zou, zo staat er in de nota van toelichting (Staatsblad 2014, 333, blz. 55), de ongerijmde situatie kunnen ontstaan dat een bouwwerk na de gebruikswijziging feitelijk onbruikbaar is, omdat het aansluitend terrein niet ten behoeve van het bouwwerk mag worden gebruikt, waardoor bijvoorbeeld de toegang tot het bouwwerk wordt verhinderd.

[appellant] wil het perceel, dat de bestemming "Groenvoorzieningen (G)" heeft, samenvoegen met zijn grond met de bestemming "Tuinen (T)". Het perceel sluit niet direct aan op de woning op het perceel [locatie 2], maar op de tuin behorende bij die woning. De aanvraag valt daarom niet onder artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor. De omstandigheid dat het perceel wel aansluit op de garage op het perceel [locatie 1], maakt niet dat het als aansluitend terrein bij dat bouwwerk moet worden aangemerkt. De omgevingsvergunning is immers aangevraagd als tuin ten behoeve van de woning op het perceel [locatie 2]. Bovendien heeft de garage een eigen bestemming, zodat niet relevant is dat de garage volgens [appellant] wordt gebruikt voor de woning. Onder deze omstandigheden heeft de rechtbank terecht overwogen dat artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor niet op de gevraagde wijziging van het gebruik van het perceel van toepassing is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:687](#)

JnB 2022, 232

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 25-02-2022 (publ. 07-03-2022),

ROE 21/3302 en ROE 22/319

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Weert, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 6:22

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a en c, 2.12 lid 1 onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II, artikel 4, onderdeel 1

WABO. KRUIMEL. Omgevingsvergunning voor het realiseren van een kindcentrum.

Verweerder heeft i.c. de afwijkende situering van de gevel ten onrechte als een bijbehorend bouwwerk aangemerkt en hiervoor dus ook ten onrechte toepassing gegeven aan de Kruiemelgevallenregeling, zoals opgenomen in artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo, aangezien ten aanzien van deze afwijking slechts vergunning verleend had kunnen worden met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 3°, van de Wabo. Gelet op het bepaalde in artikel 3.10, eerste lid, van de Wabo betekent dit tevens dat verweerder de aanvraag in zijn geheel had moeten voorbereiden met de toepassing van de uitgebreide voorbereidingsprocedure.

Nu aan afwijking van de planregels met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 3°, van de Wabo materieel dezelfde beoordeling en belangenafweging ten grondslag ligt als aan toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo, wordt geoordeeld dat met toepassing van artikel 6:22 van de Awb vernietiging van het bestreden besluit achterwege kan blijven. Aannemelijk wordt geacht dat eisers door het in stand laten van het bestreden besluit (evident) niet zijn benadeeld.

[ECLI:NL:RBLIM:2022:1481](#)

JnB 2022, 233

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 24-02-2022 (publ. 07-03-2022), 22/8

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zaanstad, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, onder b, onder c

Wet natuurbescherming (Wnb)

WABO. NATUURBESCHERMING. Omgevingsvergunning voor realisatie van een

hockeycomplex. I.c. is verweerder er bij het verlenen van de omgevingsvergunning terecht van uitgegaan dat de verleende Nbw-vergunning van 8 mei 2018 nog geldig is. Uit het voorschrift volgt niet dat de vergunning na 2 jaar van rechtswege vervalt. Ook overigens blijkt uit de vergunning niet dat die slechts is verleend voor bepaalde tijd en niet voor realisatie van het gehele project. De vergunning moet daarom dan ook zo worden gelezen, dat de vergunning niet slechts geldt voor bepaalde tijd maar voor de duur van het gehele project: de aanleg en het gebruik van het hockeycomplex. Deze uitleg van het voorschrift is in overeenstemming met de wettelijke systematiek inhoudende dat een vergunning wordt verleend voor een project. Verwijzing naar ABRS 20-10-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2341](#).

Aan beoordeling van de vraag of sprake is van een groot openbaar belang in de zin van de Nbw en of sprake is van gelijkwaardige alternatieven met minder negatieve milieu-effecten wordt niet meer toegekomen. Die vragen zijn immers al beantwoord bij het verlenen van de inmiddels onherroepelijke en nog steeds geldende Nbw-vergunning.

[ECLI:NL:RBNHO:2022:1453](#)

JnB 2022, 234

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 25-02-2022, SGR 22/1005

college van burgemeester en wethouders van Oegstgeest, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

WABO. HANDHAVING. Preventieve last onder dwangsom. I.c. wordt geoordeeld dat gebruik van een pand voor een flitsbezorgdienst niet is aan te merken als detailhandel als bedoeld in artikel 1.39 van de planregels. Dit betekent dat ter plaatse niet zal worden voldaan aan artikel 4.1 van de planregels. Door het adres voor een flitsbezorgdienst te gaan gebruiken zou verzoekster daarom in strijd handelen met artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo. Verweerder was dan ook bevoegd om handhavend op te treden tegen verzoekster.
[ECLI:NL:RBDHA:2022:1471](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 235

MK Rechtbank Oost-Brabant, 22-02-2022 (publ. 01-03-2022), 20/3784

het college van Gedeputeerde Staten van de provincie Noord-Brabant.

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

Regeling ammoniak en veehouderij (Rav) 2 lid 1, lid 3

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. STIKSTOF. REFERENTIESITUATIE.

Verlenen vergunning op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb voor het wijzigen van een varkenshouderij gelegen nabij Natura 2000-gebieden. I.c. is de referentiesituatie de Nbw-vergunning uit 2016. De aangevraagde situatie is een actualisatie van deze referentiesituatie waarin de nog niet gerealiseerde stallen 6.4 en 6.5 vervallen en geringe verminderingen plaatsvinden van het aantal dieren binnen de overige stallen.

I.c. wordt vastgesteld dat in de Nbw-vergunning identieke stalsystemen zijn vergund als in het bestreden besluit. Geoordeeld wordt dat de verwijzing naar de Rav onvoldoende zekerheid biedt dat toepassing van de daarin genoemde combiluchtwassers ook leidt tot de in de Rav genoemde ammoniakemissiereductie. Echter, dit gebrek kleeft zowel aan de berekening van de gevolgen van de ammoniakemissies van het bedrijf in de referentiesituatie als aan de berekening van de gevolgen in de aangevraagde situatie. Het gestelde gebrek leidt daarmee niet tot een toename in stikstofdepositie. Verweerder had de aangevraagde vergunning moeten weigeren omdat voor het aangevraagde project geen natuurvergunning nodig was.

[ECLI:NL:RBOBR:2022:569](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2022, 236

MK CRvB, 10-03-2022 (publ. 16-03-2022), 21/1131 AW

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 76 lid 1, 77 lid 1 aanhef en onder a

AMBTENARENRECHT. POLITIEAMBTENAAR. NEVENWERKZAAMHEDEN ALS ADVISEUR OP HET GEBIED VAN ECHTSCHIEDINGSPROBLEMATIEK. PLICHTSVERZUIM. De korpschef was op grond van artikel 76, eerste lid, van het Barp bevoegd om appellant wegens plichtsverzuim

disciplinair te straffen. De opgelegde schriftelijke berisping is niet onevenredig aan het vastgestelde plichtsverzuim.

[ECLI:NL:CRVB:2022:526](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2022, 237

MK Rechtbank Oost-Brabant, 25-02-2022 (publ. 14-03-2022), SHE 21/1836

college van burgemeester en wethouders van de gemeente 's-Hertogenbosch, verweerder.

Participatiewet (Pw) 31

PARTICIPATIEWET. INKOMSTEN. MIDDELEN. Verweerder heeft het bedrag dat eiser maandelijks, onder de vermelding van 'Voedingsbudget' op zijn bankrekening gestort krijgt terecht aangemerkt als inkomsten c.q. middelen zoals bedoeld in artikel 31, eerste lid, van de Pw. Het voedingsbudget betreft een periodieke bijschrijving die bedoeld is en door eiser kan worden aangewend voor algemeen noodzakelijke bestaanskosten terwijl hij - *juist* - voor die kosten ook bijstand ontvangt. Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBOBR:2022:626](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2022, 238

MK CRvB, 10-03-2022 (publ. 15-03-2022), 21/786 ANW

Raad van bestuur van de SvB.

Algemene Nabestaandenwet (ANW) 17, 34, 53

ANW. GEEN HOOFDVERBLIJF IN EIGEN WONING MAAR IN DE WONING VAN OUDERS IN VERBAND MET VERLENEN MANTELZORG. KOSTENDELERSNORM. HERZIENING EN TERUGVORDERING. Omdat geen van de uitzonderingssituaties van artikel 17, zesde en zevende lid, van de ANW in dit geding aan de orde is, moet de SvB de kostendelersnorm toepassen. De SvB heeft de nabestaandenuitkering van appellante terecht, met toepassing van artikel 34, eerste lid, van de ANW, herzien. Geen dringende redenen om van terugvordering af te zien.

Raad: 4.3.1. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante in de periode april tot en met december 2018 in verband met het verlenen van mantelzorg aan haar ouders geen hoofdverblijf had in haar eigen woning maar in de woning van haar ouders. Ook is niet in geschil dat zij dit niet heeft gemeld aan de SvB.

4.3.2. Appellante heeft aangevoerd dat de SvB bij het besluit tot herziening had moeten afzien van het toepassen van de kostendelersnorm, omdat zij zich verplicht voelde om voor haar ouders te zorgen en dit alleen kon doen door tijdelijk bij haar ouders te gaan wonen. Zij had immers ook nog de

zorg voor haar vier kinderen. Omdat de verzorging van haar ouders waarschijnlijk tijdelijk zou zijn heeft zij haar eigen woning aangehouden.

4.3.3. De Raad volgt het betoog van appellante niet. Omdat geen van de uitzonderingssituaties van artikel 17, zesde en zevende lid, van de ANW in dit geding aan de orde is, moet de Svb de kostendelersnorm toepassen. Artikel 17, vijfde lid, van de ANW is immers dwingendrechtelijk van aard en biedt geen ruimte voor afwijking of buiten toepassing laten van die bepaling. Hieraan voegt de Raad toe dat de wetgever bij de invoering van de kostendelersnorm heeft overwogen dat rekening moet worden gehouden met de voordelen van het delen van een woning. Die voordelen staan los van de redenen waarom men samenwoont en zijn ook aanwezig als sprake is van het verlenen van mantelzorg. Het doel van de uitkering is om een inkomen te bieden op het bestaansminimum voor mensen die (tijdelijk) niet kunnen werken en is niet het geëigende middel om mantelzorg te stimuleren. Daarbij heeft de wetgever er bewust voor gekozen om de kostendelersnorm ook van toepassing te laten zijn op personen die hun hoofdverblijf in dezelfde woning hebben als een bloedverwant in de eerste of tweede graad en waarbij sprake is van een zorgbehoefte (Kamerstukken II 2013-2014, 33801, nr. 19, blz. 15-16).

4.3.4. De stelling van appellante dat er feitelijk geen sprake was van het delen van kosten, omdat zij de energiekosten nog aan haar ouders zal terugbetalen, is geen reden om de kostendelersnorm buiten toepassing te laten. Of de medebewoners de kosten feitelijk delen en of elk van hen daadwerkelijk bijdraagt in die kosten, is niet van belang. Uitgangspunt is dat ook in de situatie van appellante de kosten kunnen worden gedeeld met anderen. [...]

4.3.5. Voor zover appellante heeft bedoeld te stellen dat zij door de toepassing van de kostendelersnorm in financiële problemen zal komen, kan dit evenmin leiden tot het buiten toepassing laten van de kostendelersnorm. In de ANW is niet geregeld dat de Svb de mogelijkheid heeft om de nabestaandenuitkering af te stemmen op de individuele omstandigheden, mogelijkheden en middelen van de belanghebbende.

4.3.6. Gelet op wat in 4.3.1 tot en met 4.3.5 is overwogen heeft de Svb de nabestaandenuitkering van appellante terecht, met toepassing van artikel 34, eerste lid, van de ANW, herzien. In wat appellante heeft aangevoerd ziet de Raad geen dringende redenen, als bedoeld in artikel 34, tweede lid, van de ANW, op grond waarvan de Svb geheel of gedeeltelijk van herziening kon afzien. De beleidsregel SB1078 van de Svb biedt geen aanknopingspunten op grond waarvan de Svb de terugwerkende kracht van de herziening had moeten beperken.

Terugvordering

4.4. Appellante heeft gesteld dat zij ernstig wordt getroffen door de terugvordering en dat er dringende redenen zijn om van terugvordering af te zien. Dringende redenen als bedoeld in artikel 53, vijfde lid, van de ANW doen zich voor als de terugvordering onaanvaardbare sociale en/of financiële gevolgen voor de betrokkene heeft. Appellante heeft echter niet onderbouwd dat de terugvordering voor haar dergelijke gevolgen heeft. Dit betekent dat de Svb gehouden was om tot terugvordering over te gaan.

[ECLI:NL:CRVB:2022:524](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2022, 239

MK CRvB, 09-03-2022 (publ. 15-03-2022), 21/1518 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Almere.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) 1.2.2 lid 1

WMO. MAATWERKVOORZIENING TEN BEHOEVE VAN OPVANG. Het college ziet geen aanleiding om de maatwerkvoorziening bestaande uit opvang zodanig op de behoeftes van appellant af te stemmen dat hij zijn dochter in de opvang kan ontvangen. De beroepsgrond dat het college onvoldoende rekening heeft gehouden met de behoefte van appellant om zijn dochter in de opvang te ontvangen, slaagt niet. Het college heeft terecht in aanmerking genomen dat de dochter van appellant bij haar moeder woont. Daar komt bij dat het college ter zitting heeft verklaard dat appellant voor de omgang met zijn dochter gebruik kan maken van een ontmoetingscentrum in de gemeente. Bovendien heeft appellant ter zitting verklaard dat hij met zijn dochter naar de bibliotheek gaat en in de weekenden regelmatig met zijn dochter in een woning van een vriend van appellant verblijft. Gelet hierop is niet aannemelijk gemaakt dat de geboden opvang in het geval van appellant niet adequaat is.

Het beroep op artikel 20 van het VWEU treft geen doel. Het beroep van appellant op de artikelen 1, 7 en 24 van het Handvest treft evenmin doel.

Appellant heeft de Raad verzocht prejudiciële vragen te stellen, maar heeft onvoldoende toegelicht op welk voor dit geding relevant punt het Unierecht – voor zover reeds van toepassing – onduidelijk zou zijn. De Raad zal hiervan dan ook afzien. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2022:522](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB 2022, 240

MK Rechtbank Amsterdam, 23-02-2022 (publ. 09-03-2022), AMS 21/2148

burgemeester van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Algemene Plaatselijke Verordening 2008 van Amsterdam (APV) 2.10, 2.16A, 3.64, 3.67 lid 2

APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. Weigering exploitatievergunning hotel.

Handgranatenincidenten. DIENSTENRICHTLIJN. De in artikel 3.67, tweede lid, aanhef en onder a en e van de APV opgenomen weigeringsgronden zijn niet in strijd met artikel 10 van de Dienstenrichtlijn. **EVENREDIGHEID.** I.c. heeft de burgemeester niet alle relevante feiten en belangen zorgvuldig bij haar beoordeling betrokken. Daarnaast heeft de burgemeester onvoldoende onderzocht of weigering noodzakelijk is. De burgemeester heeft namelijk onvoldoende gekeken naar de voor eiseres minder belastende mogelijkheid om voorschriften aan de vergunning te verbinden om het woon- en leefklimaat in de omgeving van het bedrijf of de openbare orde of de veiligheid te beschermen. Ook heeft de burgemeester niet duidelijk

gemaakt waarom in andere gevallen waarbij openbare orde incidenten hebben plaatsgevonden wel cameratoezicht wordt toegepast, terwijl dat in dit geval niet is overwogen. Ten slotte heeft de burgemeester het belang van eiseres bij verlening van de vergunning niet kenbaar bij haar besluit betrokken en in zoverre wordt het besluit ook niet evenwichtig geacht. Verwijzing naar ABRS 02-02- 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#), [ECLI:NL:RBAMS:2022:782](#)

JnB2022, 241

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 07-03-2022 (publ. 09-03-2022), ROT 22/647

burgemeester van Rotterdam, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Algemene Plaatselijke Verordening Rotterdam 2012 (APV)

Eerste wijziging van Het Rotterdamse coffeeshopbeleid 2013 (coffeeshopbeleid 2013)

APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. COFFEESHOPBELEID. EVENREDIGHEID. Verlenen exploitatievergunning voor één jaar voor een cannabisverkooppunt met beperkte openingstijden conform het coffeeshopbeleid 2013 vanwege nabijheid school. I.c. heeft verzoekster aannemelijk gemaakt dat sprake is van bijzondere omstandigheden die maken dat de gevolgen van het coffeeshopbeleid 2013 in haar geval onevenredig zijn in verhouding tot de met dit beleid te dienen doelen. Meegewogen wordt dat de gemeenteraad op 24 februari 2022 twee moties heeft aangenomen, waarin het college wordt opgeroepen meer maatwerk mogelijk te maken wanneer zich een school vestigt binnen een straal van 200 meter hemelsbreed en 250 meter loopafstand van een bestaande coffeeshop. In één van de moties, die specifiek betrekking heeft op [naam verkooppunt], wordt verzocht om een exploitatievergunning af te geven voor reguliere openingstijden in combinatie met een leeftijdsgrens voor de toegang en verkoop vanaf 21 jaar. Schorst het bestreden besluit voor zover dat ziet op de beperking van de openingstijden.

[ECLI:NL:RBROT:2022:1732](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2022, 242

MK Rechtbank Rotterdam, 14-03-2022, ROT 21/3617

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, verweerder.

Huisvestingswet 2014 2 lid 1, 4 lid 1 aanhef en onder b, 21 lid 1 aanhef en onder c, lid 2

Verordening toegang woningmarkt en samenstelling woningvoorraad 2019

(Huisvestingsverordening) 3.2.2

HUISVESTING. I.c. wordt geoordeeld dat de Huisvestingsverordening in strijd is met artikel 2 van de Huisvestingswet, omdat de gemeenteraad bij het vaststellen ervan onvoldoende heeft onderbouwd dat sprake is van schaarste aan woonruimte en van onevenwichtige en onrechtvaardige effecten die het opnemen van een vergunningplicht tot kamerbewoning rechtvaardigde. Verwijzing naar uitspraken ABRS van 29-04-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1155](#), [ECLI:NL:RVS:2020:1157](#) en [ECLI:NL:RVS:2020:1161](#).

Hoofdstuk 3 van de Huisvestingverordening moet buiten toepassing worden gelaten. Dit betekent dat verweerder eiseres geen vergunningplicht voor deze woningvorming kon tegenwerpen.

[ECLI:NL:RBROT:2022:1764](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Bibob

JnB 2022, 243

MK ABRS, 09-03-2022, 202101732/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Laarbeek.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Bibob) 3, 4

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 3.10, 5.19, 2.20

WET BIBOB. EVENREDIGHEID. Intrekking revisievergunningen met onmiddellijke ingang. I.c. wordt geoordeeld dat gelet op de grote gevolgen voor [appellant], terwijl niets bekend is over de aard en ernst van het gevaar, het college onvoldoende heeft gemotiveerd dat in dit geval niet volstaan had kunnen worden met de oplegging van een minder zware sanctie, zoals een tijdelijke intrekking van de vergunningen voor de duur van bijvoorbeeld maximaal een jaar. Het besluit tot definitieve intrekking is voor wat betreft de evenredigheid ervan in zoverre niet deugdelijk gemotiveerd.

[...] Bij besluit van 9 juni 2020 heeft het college de revisievergunningen voor de [locatie 1] in Lieshout en voor de [locatie 2] in Mariahout met onmiddellijke ingang ingetrokken.

[...] 4.5. [...] De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat de handelwijze van [appellant] kan worden aangemerkt als de (herhaalde) weigering om een formulier geheel in te vullen. Mede gezien artikel 4, eerste lid, Bibob is het college er derhalve terecht van uitgegaan dat er ernstig gevaar bestaat dat de vergunningen mede zullen worden gebruikt om uit gepleegde strafbare feiten verkregen of te verkrijgen, op geld waardeerbare voordelen te benutten, of strafbare feiten te plegen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 20 oktober 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2329](#).

4.6. Het college was hierdoor bevoegd om de vergunningen in te trekken. Het intrekken mag echter alleen als dit evenredig is. Het college stelt zich op het standpunt dat dit het geval is. De aanleiding van het verzoek aan [appellant] om formulieren in te vullen ten behoeve van een Bibob-onderzoek is het bericht van de officier van justitie. Daar heeft het college veel gewicht aan toegekend. Dat het onderzoek niet uitgevoerd kon worden, is volgens het college te wijten aan de niet-coöperatieve houding van [appellant]. Het college heeft hem meerdere kansen geboden om het formulier volledig in te vullen, maar dat heeft hij niet gedaan. Hij heeft daarbij nagelaten tijdig aan het college te melden dat hij cruciale documenten niet aan kon leveren, terwijl hij op de hoogte moest en kon zijn van de gevolgen van het niet overleggen van alle gevraagde documenten.

De gevolgen van de permanente intrekking voor [appellant] zijn echter zeer zwaar. [appellant] heeft zijn bedrijven al 35 jaar. Het permanent intrekken van de vergunningen betekent voor hem waarschijnlijk dat het met een faillissement zal eindigen. Op de zitting bij de Afdeling heeft [appellant] aangegeven dat hij overweegt binnen afzienbare tijd zijn bedrijven te beëindigen. Dit is nog afhankelijk of hij mee kan doen met een beëindigingsregeling. Een voorwaarde voor het mee mogen doen met een dergelijke regeling is dat hij in bezit is van de nu ingetrokken vergunningen. De permanente intrekking van de vergunningen heeft dus ook tot gevolg dat hij niet mee zal kunnen doen met een dergelijke regeling.

Over de aard van het gevaar is geen informatie bekend. Het bericht van de officier van justitie bevatte daartoe ook geen inhoudelijke gegevens. Op de zitting bij de Afdeling heeft het college aangegeven niet te weten over wat voor informatie de officier van justitie zou kunnen beschikken. [appellant] is ervan overtuigd dat uit een Bibob-onderzoek zou blijken dat er niets aan de hand is. Hij heeft inmiddels de gevraagde financiële gegevens van zijn bedrijven overgelegd.

Gelet op de grote gevolgen voor [appellant], terwijl niets bekend is over de aard en ernst van het gevaar, is de Afdeling van oordeel dat het college onvoldoende heeft gemotiveerd dat in dit geval niet volstaan had kunnen worden met de oplegging van een minder zware sanctie, zoals een tijdelijke intrekking van de vergunningen voor de duur van bijvoorbeeld maximaal een jaar. In die tijd kan dan een Bibob-onderzoek worden uitgevoerd. Het college kan dan vervolgens, afhankelijk van wat uit het Bibob-onderzoek komt, besluiten over te gaan tot definitieve intrekking of het kan besluiten daarvan af te zien. Ook kan worden bezien of de bedrijven op een voor partijen verantwoorde wijze kunnen stoppen, waardoor mogelijk definitieve intrekking niet meer nodig is. Het besluit tot definitieve intrekking is voor wat betreft de evenredigheid ervan dus in zoverre niet deugdelijk gemotiveerd. De rechtbank heeft ten onrechte anders geoordeeld. Het betoog slaagt. [...] 5. Het hoger beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RVS:2022:695](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 244

MK ABRS, 10-03-2022, 202101214/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 28 lid 3

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris onvoldoende heeft onderzocht of kon worden volstaan met een lichter middel dan bewaring en dat zijn beslissing om geen lichter middel toe te passen ondeugdelijk is gemotiveerd in de maatregel van bewaring.

Grief over de mogelijkheid om te volstaan met een lichter middel

3. In zijn tweede grief klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij onvoldoende heeft onderzocht of kon worden volstaan met een lichter middel dan bewaring en dat zijn beslissing om geen lichter middel toe te passen ondeugdelijk is gemotiveerd in de maatregel van bewaring.

Ten eerste klaagt de staatssecretaris namelijk terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij onvoldoende heeft onderzocht waarom de vreemdeling niet tot het moment van de overdracht bij zijn broer kon verblijven. Tijdens het gehoor voorafgaand aan de inbewaringstelling heeft de staatssecretaris de vreemdeling concrete vragen gesteld over zijn gezondheidssituatie, de aanwezigheid van familieleden en de eventueel daaruit voortvloeiende zorgtaken. Vervolgens heeft de staatssecretaris de vreemdeling nog uitdrukkelijk gevraagd naar bijzondere feiten en omstandigheden waarom hij zou moeten afzien van inbewaringstelling. Daarmee heeft de

staatssecretaris aan zijn onderzoeksplicht voldaan. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar haar uitspraak van 10 februari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:424](#). Die onderzoeksplicht gaat niet zo ver dat de staatssecretaris naar aanleiding van een enkele opmerking over de aanwezigheid van een broer in Nederland actief moet onderzoeken of de vreemdeling tot het moment van de overdracht bij die broer kan verblijven. Nog daargelaten dat de vreemdeling de gestelde familieband niet heeft gestaafd met stukken en hij bijvoorbeeld geen instemmingsverklaring van de broer heeft overgelegd, heeft hij zich namelijk niet op het standpunt gesteld dat een tijdelijk verblijf bij zijn broer zou volstaan voor de daadwerkelijke effectuering van de overdracht. Aldus is de staatssecretaris in de maatregel terecht niet ingegaan op de vraag of de vreemdeling tot het moment van de overdracht bij zijn broer kon verblijven.

Ten tweede klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat uit het dossier niet blijkt van handelingen die de vreemdeling heeft verricht om de overdracht te frustreren en dat de bewaring langer heeft geduurd dan noodzakelijk. Behalve dat de staatssecretaris de vreemdeling in de maatregel heeft tegengeworpen dat hij tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag te kennen heeft gegeven dat hij er alles aan zal doen om zijn overdracht tegen te gaan, heeft de staatssecretaris hem ook tegengeworpen dat hij een overdrachtsbesluit heeft ontvangen en geen medewerking verleent aan de overdracht (artikel 5.1b, derde lid, onder k, van het Vb 2000). De vreemdeling heeft de juistheid van die tegenwerpingen niet bestreden. Dit is ook relevant bij de toetsing of de bewaring langer heeft geduurd dan noodzakelijk. De inbewaringstelling van Dublinclaimanten moet zo kort mogelijk duren en niet langer dan de tijd die redelijkerwijs nodig is om de vereiste administratieve procedures zorgvuldig af te ronden totdat de overdracht is uitgevoerd (artikel 28, derde lid, van de Dublinverordening). Dit moet worden getoetst aan de hand van de concrete vereisten van de overdrachtsprocedure in elk afzonderlijk geval. De Afdeling wijst op punt 44 van het arrest van het Hof van 13 september 2017, Khir Amayry, [ECLI:EU:C:2017:675](#). Gelet op de eerdergenoemde onbestreden tegenwerpingen en het feit dat de vreemdeling pas negen dagen voor de geplande overdracht in bewaring is gesteld, is van een overschrijding van de redelijkerwijs noodzakelijke termijn als bedoeld in de Dublinverordening geen sprake.

[ECLI:NL:RVS:2022:727](#)

JnB 2022, 245

MK ABRS, 14-03-2022, 202107156/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 28 lid 3

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Een algemene rechtsregel die inhoudt dat een vreemdeling die onder de Dublinverordening eerder zes weken in bewaring heeft gezeten niet opnieuw in bewaring kan worden gesteld voor dezelfde overdracht, kan niet uit de Dublinverordening of de jurisprudentie van het Hof van Justitie worden afgeleid.

3. Een dergelijke algemene rechtsregel die de vreemdeling voorstaat en die inhoudt dat een vreemdeling die onder de Dublinverordening eerder zes weken in bewaring heeft gezeten niet opnieuw in bewaring kan worden gesteld voor dezelfde overdracht, kan niet uit de Dublinverordening of de jurisprudentie van het Hof van Justitie worden afgeleid. Uit de derde alinea van artikel 28, derde lid, van de Dublinverordening volgt verder dat de maximale bewaringstermijn van zes weken alleen ziet op de situatie waarin de vreemdeling eerst in bewaring is gesteld en vervolgens een claimakkoord tot stand is gekomen, dan wel de opschortende werking van een beroep is geëindigd.

Dit wordt bevestigd door het arrest van het Hof van Justitie van 13 september 2017, Khir Amayry, [ECLI:EU:C:2017:675](#), in het bijzonder punt 39. Daarin heeft het Hof overwogen dat de in deze bepaling vastgestelde maximumtermijn van zes weken waarbinnen de overdracht van een in bewaring gehouden persoon moet worden uitgevoerd alleen van toepassing is in het geval de betrokkene al in bewaring wordt gehouden wanneer een van de twee in deze bepaling bedoelde gebeurtenissen plaatsvindt.

4. Uit punt 41 van dit arrest volgt dat de maximale duur in andere situaties wordt bepaald door de eerste alinea van artikel 28, derde lid, van de Dublinverordening, namelijk dat de bewaring zo kort mogelijk duurt en niet langer dan de tijd die redelijkerwijs nodig is om de vereiste administratieve procedures zorgvuldig af te ronden totdat de overdracht is uitgevoerd. Daarbij moet getoetst worden aan de concrete vereisten van de overdrachtsprocedure in elk afzonderlijk geval (punt 44). Daarenboven mag de betrokkene niet in bewaring worden gehouden voor een periode die de duur van zes weken waarbinnen de overdracht geldig kon worden uitgevoerd ruimschoots overschrijdt (punt 45). Het Hof oordeelt in punt 47 dat een bewaringsduur van twee maanden, gelet op de beoordelingsmarge van de lidstaten, niet als noodzakelijkerwijze buitensporig kan worden beschouwd. Uit punt 46 volgt dat een duur van drie maanden of meer daarentegen wel ruimschoots de redelijkerwijs noodzakelijke termijn om de voor de overdracht nodige administratieve procedures zorgvuldig uit te voeren, overschrijdt.

5. In dit geval is geen sprake van een situatie zoals bedoeld in de derde alinea van artikel 28, derde lid, van de Dublinverordening, zodat moet worden beoordeeld of is voldaan aan het bepaalde in de eerste alinea van artikel 28, derde lid, van de Dublinverordening. Bij de beschouwing van alle relevante factoren, komt de Afdeling tot het oordeel dat hieraan voldaan is. De vreemdeling is weliswaar eerder krachtens artikel 59a, eerste lid, van de Vw 2000 in bewaring gesteld, maar deze maatregel is opgeheven omdat hij weigerde mee te werken aan de voor zijn overdracht noodzakelijke coronatest. Vervolgens zijn er tussen de opheffing van die eerdere maatregel (op 10 augustus 2021) en de oplegging van de huidige maatregel (op 20 oktober 2021), ook wanneer rekening wordt gehouden met de inverzekeringstelling, ruim acht weken verstreken. In die periode verkeerde de vreemdeling in vrijheid en heeft hij ruimschoots de mogelijkheid gehad om zelfstandig terug te keren naar Zwitserland. Dat hij dat niet heeft gedaan en nog steeds in Nederland verblijft, is een element dat de staatssecretaris in aanmerking kon nemen bij het opleggen van de tweede maatregel van bewaring. Gezien deze omstandigheden heeft de rechtbank terecht overwogen dat in dit geval niet valt in te zien waarom de staatssecretaris de vreemdeling niet opnieuw in bewaring kon stellen krachtens artikel 59a van de Vw 2000. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:735](#)

[Naar inhoudsopgave](#)